

Noemí Jordana, tota la vida jugant a bàsquet

Noemí Jordana (Torelló, 1980) és la base de l'Uni i també una de les jugadores més destacades. La temporada anterior ens va delectar amb més d'un festival d'anotacions i jugades mestres. Ella és la directora de l'orquestra, l'encarregada de fer seguir la partitura escrita per Anna Caula. Porta tota la vida jugant a bàsquet. Em rep amb babutxes i xandall al pis on viu durant la temporada de bàsquet, a la zona de Santa Eugènia de Ter. Mentre m'ensenya les seves boniques vànoves de *patchwork* i l'acompanyo a la verduleria, m'explica la seva trajectòria esportiva i vital, de la qual el bàsquet és l'epicentre.

«Amb disset anys vaig sortir de la Blume, que és una residència d'alt nivell a Barcelona, i d'allà me'n vaig anar a València, a un club professional, on vaig començar la carrera. Vaig estar dos anys a València, concretament a Godella, perquè el club es va traslladar allà. Després d'això em van fitxar pel Celta de Vigo, on vaig estar quatre anys, i des d'on vaig tornar a València per quatre anys més, quan el club ja era Ros Casares i s'havia professionalitzat més, amb unes jugadores de primer nivell. Després d'aquesta etapa vaig estar un any a Olesa, on a títol personal vaig estar molt bé, però en l'aspecte esportiu la cosa va anar una mica regular. Vaig tornar a Vigo, a jugar de nou amb el Celta dos anys més. Aquesta és la meva segona temporada a l'Uni Girona».

Jordana, a més, ha estudiat magisteri, va començar educació especial i ha fet alguns cursos de llenguatge dels signes. És una persona socialment compromesa, generosa i de gran carisma. Com que ara ja no estudia i s'avorreix, dedica

les estones lliures a fer vànoves de *patchwork* per a ella i per a les seves companyes d'equip.

«Ma mare no havia agafat mai una agulla, i jo un dia ho vaig provar i ara m'hi he aficionat. És una cosa que m'ajuda a passar les hores mortes que tenim, i sempre ho dic: "si vols que no et molesti dóna'm un fil i una agulla i ja estarà". Al principi tothom se'n fot, però llavors tothom et demana que si "arregla'm això, que si se m'ha trencat allò, que se m'ha foradat la samarreta...". Ja entenc que és una afició estranya, però a mi em relaxa, m'ajuda a passar les hores. Em tranquil·litza molt. Si arribo empenyada, m'assec a cosir i se'm passa tot».

Una de les coses que té l'esport d'elit és el canvi constant de residència, fent mitja vida en un club i l'altra allà on les jugadores tenen la família, que pot ser a prop o a l'altra banda del món.

En aquestes circumstàncies, Jordana, que és ja veterana, valora molt l'estabilitat, el sentiment de pertinença, i explica que «si aquesta és la meva ciutat i jo viuré aquí em puc plantejar durant l'any fer amistats o intentar-me moure per coses que m'agradarien. Però, és clar, quan s'acaba la lliga me'n vaig cap a València, perquè allà tinc la parella, i els mesos de l'estiu els passo allà. I això només són cinc mesos, que quan te n'adones ja has de tornar a buscar-te un altre lloc».

Em parla, també, —i amb una certa recança— d'aquesta divisió vital entre els hiverns i els estius i els canvis constants a què estan sotmeses les esportistes. En general, la impressió que em fa quan ella i d'altres jugadores m'han parlat de com són les seves vides és que es tracta d'un tipus d'activitat que aboca moltíssim a la solitud, a la melangia, i per a la qual, doncs, és molt important el vincle que les jugadores estableixen entre elles, amb l'equip tècnic i, en general, amb tot el club.

«El que té voltar tant és que al final tampoc no acabes d'agafar sentiment de pertinença, i que t'importi el que diu l'Anna Caula: la gent que treballa per al club i els esforços que es fan en l'àmbit familiar»

Per altra banda, a mesura que els anys passen el futur personal també es torna més incert, ja que les carreres esportives no són com les de qualsevol altre professional. No són per a tota la vida: «És complicat, perquè jo ara en tinc 31 i —no ho sé, m'ho invento— posa que jugo dos anys més i que acabo amb 33-34, i m'haig d'incorporar al món laboral sense cap mena d'experiència. No m'imagino anant a un col·legi i dient: "Hola, em dic Noemí Jordana, he estat jugant a bàsquet fins ara però sóc molt *guai*, contracta'm", perquè em diran: "I a mi què m'importa que tu hagis estat jugant a bàsquet?"».

bel bosCk és *creactivista*.

«El que té voltar tant és que al final tampoc no acabes d'agafar sentiment de pertinença»

>> Noemí Jordana comprant fruita en una verduleria del seu barri gironí.